

Kristina Kuusk, vehkleja

Sündinud 16. novembril 1985

Parimad tulemused: maailmameister. Ta tuli 2013. ja 2016. aastal epees Eesti naiskonna koosseisus (koos Erika Kirpu, Irina Embrichi ja Julia Beljajevaga) Euroopa meistriks. 2014. aastal Kaasanis toimunud maailmameistrivõistlustel võitis ta naiskondlikus epees hõbeda. 2017. aastal Leipzgis toimunud maailmameistrivõistlustel võitis ta naiskondlikus epees kulla, olles finaali parim vehkleja, kui kasvatas naiskonna eduseisu kokku seitsme punktiga. 2018. aastal võitis ta oma esimese individuaalse tiitlivõistluste medali, hõbeda, Euroopa meistrivõistlustelt Novi Sadist

Kristina Kuusk on pärit Haapsalust.

Ta on olnud Läänemaa aasta naissportlane aastatel 2014, 2016 ja 2017.

Teda inspireeriv mõte: ei ole olemas lahendamatuid olukordi. Igale olukorrale on lahendus.

Hea harjumus: tõuske hommikul vara, siis on päev pikem ja oluliselt rohkem asju saab tehtud. Mina tõusen enamasti kell 7-8.

Eeskuju: praegu on minu eeskuju minu õe laps, kes on kolmeaastane. Lapsed ei muretse asjade pärast, mida ei saa muuta. Tal pole muresid ja nendel hetkedel, kui ma temaga olen, ei ole ka minul muresid. Ta õpetab mind uuesti elama.

Sa läksid vehklemistrenni enne, kui kooli. Kuidas sa selle trenni leidsid?

Ma olin kuueaastane ja käisin viimast aastat lasteaias. Hoovi peal oli minust aasta või kaks vanem tüdruk, kes käis juba esimeses või teises klassis. Tema kutsus mind. Ütles, et tule trenni, seal on lahe ja saab mängida. Selle trenni algusaeg päästis mind nibin-nabin ka lasteaias lõunauinakust. Läksin lasteaiast otse trenni ja pärast jalutasime koos koju. Lõunauinak mulle ei meeldinud. Ma ei jäänud seal üldse magama. Või jäin siis, kui oli aeg hakata ärkama.

Oli sul enne vehklemisega mingeid kokkupuuteid?

Kui nüüd aus olla, siis algul ei teadnud ma üldse, et läksin vehklemistrenni. See selgus alles hiljem. Esimesel aastal oli treener Laine Küttim ja kui ma kooli läksin, siis sattusin Helen Nelis-Naukase käe alla.

Mis su esimesed muljed vehklemisest olid?

Nii kaua oli tore, kuni mängisime pallimänge. Täiega meeldis, nii vinge oli. Aga kui öeldi, et nüüd hakkame vehklema, siis mulle alguses üldse ei meeldinud. Kohe üldse ei meeldinud! Ma ei saanud aru, miks peame üksteist mingisuguste relvadega taga ajama, miks me peame üksteist torkama. Teised teevad mulle haiget, mina pean neile haiget tegema. See kontseptsioon kui selline ei sobinud mulle üldse.

Aga mingil hetkel, see juhtus üsna ruttu nii umbes paari kuu jooksul, hakkas see mulle meeldima. Ma käisin ja proovisin ka teisi alasid – korvpalli, kergejõustikku, iluvõimlemist... Käisin läbi peaaegu terve Haapsalus pakutava spordimenüü. Alles siis sain aru, et vehklemine on nendest ikkagi kõige huvitavam.

Miks sa seda menüüd üldse proovima hakkasid?

Olin lapsena hästi liikuv. Mulle meeldis joosta, hüpata, karata, ronida, möllata... Mulle ei mahtunud pähe, et kui kool lõpeb, siis ma lähen lihtsalt koju. Nii ma siis

hakkasingi seda aega tundide lõpu ja kojumineku vahel sisustama igasuguste trennidega. Nii et koju jõudsin lõpuks õhtul hilja. Ma arvan, et mul lihtsalt on sportlase hing. Mulle meeldib spordiga tegeleda. Juba lapsena oli liikumis- või spordiharjumus mul nii sees, et see tundus loomulik. Ilmselt sellist olekut sunniga ei saavuta. Ja mul on hea meel, et maailmas on nii palju erinevaid võimalusi, millega tegeleda, et kõik leiavad endale oma. Ei ole nii, et kõik peavad olema tippportlased või arstid või õpetajad või midagi sellist. Ei, ei pea.

Milline lapsepõlves järele proovitud aladest veel siiani meeles on?

Mulle meeldis iluvõimlemine. Ja ma olen tagantjärele mõelnud, et iluvõimlemine tuleb tohutult kasuks ükskõik millise spordiala harrastajale. Arendab koordineerimist, painduvust ja kõike muud. Iluvõimlemisse läksin kohe esimesest klassist ja käisin seal kaheksa aastat.

Milles seisnes sinu tugevus võimlejana?

Võib-olla see, et ma õppisin kavad hästi kiiresti ära. Mäletan, et tulime Tallinnasse esinema ja üks tüdruk jäi vahetult enne haigeks. Mind pandi tema asemele ja sain selle kava kähku selgeks. Mäletan, et mina olin see, kel polnud probleeme ükskõik missuguse koordineerimisharjutusega. Aga iluvõimlemises ma praegu ilmselt ei oleks hea sellepärast, et kasvasin liiga pikaks.

Vehklemises vist ei ole nii, et pead kogu aeg tegema sama kava.

Ei. Aga iluvõimlemine tuli vehklemisele just selles mõttes kasuks, et ma suutsin iga uue asja lihtsamini ära õppida. Vehklemine ja iluvõimlemine on vastandlikud alad. Iluvõimlemises on kõik hästi graatsiline ja ujuv ja sujuv ja ilus ning otsest kontakti teise inimesega ei ole. Vehklemine seevastu mõjub kohati agressiivsena, kuigi võib ka olla väga graatsiline.

Kui veel sarnasusi otsida, siis mõlema ala võistlusrõivad on ju erilised ja ilusad.

Vehklemise trennirõivad küll ei olnud. Alguses olid meil kasutusel üldkasutatavad varustused. Need olid higised, mustad ja juba katkised. Ei mingit glamuuri.

Millal sa päris oma riided said?

Ma ei mäleta, mitmendaks sünnipäevaks, aga ema kinkis mulle varustuse ja ka uue relvakoti. Pärast seda olin oma arust eriti püss pihv üle linna. Tänapäeval on see noorte jaoks vist tavaline, aga mind siis küll motiveeris see trenni minema. Oma uute riiete, oma uute relvadega.

Ütlesid, et sulle meeldis ka palli mängida. Miks sa ikkagi vehklema jäid ja mitte palli mängima?

Korvpall meeldib mulle tänini väga, aga see ei tekita minus sellist emotsiooni, nagu vehklemine. Kahevõitlus on ikkagi teistsugune. Seal hakkab tööle ellujäämisinstinkt. Mäng on mäng, mängid palli, kõik on tore, aga vehklemises paned maski pähe ja võitled ainult iseenda eest. Tööle hakkavad hoopis teised meeled.

Aga üldiselt meeldivad mulle kõik spordialad, mitte ainult vehklemine. Võin peaaegu igalt alalt välja tuua oma lemmiku.

Kui vehklemise alguse juurde tagasi tulla, siis kas mäletad mingeid detaile, mis sind alguses eriti paelusid?

Alguses ei paelunud eriti miski. Mäletan, et kui mind esimest korda vehklema pandi, siis ma läksin koju ja kurtsin emale, et milline jube ala. Ema muidugi kehtas õlgu, et ise tead, mida teed, keegi sind seal ju kinni ei hoia. Aga selles, et see ala ei kõlba kuskile, ema mind ei toetanud. Nii mõtlesingi, et olgu, tuleb vist edasi käia. Järgmistel kordadel ma enam ei mõelnud, et on valus või kole. See muutus käis hästi ruttu, paari kuu jooksul.

Milline oli sinu esimene võistlus?

Ma ei mäleta, kuidas mul seal läks, aga viimaseks ma kindlasti ei jäänud. Ma mäletan, et võitsin ühte tol ajal tugevaks peetud tüdrukut ja sellest tuli draama. Tema nuttis.

Kui raskelt mäletad oma kaotusi?

Kusjuures väga ei mäleta. Kindlasti oli neid hetki, kus kaotusvalu sai enesehaletsusega kokku ja siis lendasid pisarad loomulikult kahte lehte laiali. Aga väga ma selliseid olukordi ei mäleta. Võib-olla oli see meie seltskond lihtsalt nii äge, et olgu, kaotasid ja mis siis, lähme, teeme nüüd midagi muud.

Kuivõrd sind motiveerivad kaotused ja kuivõrd võidud?

Need motiveerivad erineval moel. Võita tahan ju alati, kuigi olen tähele pannud, et õpin rohkem kaotustest. Matši analüüs on pärast kaotust teistsugune. Kui ma kellelegi kaotan, siis ma tahaksin kohe järgmisel võistlusel temaga jälle vehelda. Analüüsin, mis valesti läks, ja tahan kohe proovida, et kas ma nüüd oskan paremini.

Milline on sinu tüüpviiga või nõrkus, mille juurde analüüsides ikka ja jälle tagasi jõuad, et näed, jälle läksin alt!

Neid vigu hakkab nüüd huvitaval kombel vähemaks jääma. Vahepeal oli aeg, kus ma lihtsalt "seisin paigal". Ei toimunud mingit arengut. Aga nüüd, viimastel aastatel, on selline tunne, et jätkan sealt, kus areng kunagi seisma jäi. Selle vahepealse 8-10 aastat võin oma elust välja lõigata, sest seal ei toimunud mitte midagi.

See oli selline aeg, mil mõni võib-olla ütleks, et ah, tema enam ei viitsi, et tema enam ei tee. Aga mina tahtsin mingi lolli jäärapäisusega edasi teha. Ma ei teadnud küll valemitega lahenduskäiku, kuidas sellest paigalseisust edasi minna, aga ma tundsin, et see ei saa lõputult kesta, et kunagi see muutub, ja see muutus.

Millal see muutus?

Ütleme, et umbes kaks-kolm aastat tagasi. Vahetasin treenerit, uueks treeneriks sai Peeter Nelis.

See, millele ma kogu aeg lootsin, hakkas saama reaalsuseks. Aastaid ma mõtlesin sellele, lootsin, et see juhtuks ja nüüd see juhtubki. Ja minu meelest andis see kümme aastat ootamist justkui kahekümne aasta jagu energiat juurde.

Mis see "see" on?

Ma ei oska seda seletada. See on sama keeruline asi, nagu inimese aju. Kui keegi suudaks kunagi inimese aju iga kurru lahti seletada, siis võib-olla leiab vastuse.

Mis sulle vehklemise juures eriti meeldib?

Adrenaliin. Seda tunnet ei saa mitte millegagi asendada.

Millal sa tajusid, et oled tippsportlane?

Ma ei taju seda siamaani. Teised ütlevad. Enda arvates olen tavaline inimene. Täiesti tavaliselt tõusen hommikul üles ja süüan täiesti tavalisi asju ja mulle meeldivad täiesti tavalised asjad. Ja vahel meeldivad täiesti tavalised naiste asjad ka, nii et pea läheb sassi ja tahaks poodlema minna ja muid selliseid asju teha. Mulle meeldib olla täiesti tavaline inimene, täiesti anonüümselt elada.

Ja ometi oled sa maailma parim, 2017. aastal võitsid sa Eesti epeenaiskonnaga maailmameistri tiitli.

Kui võitsime maailmameistri tiitli, siis ei mõelnud ma kordagi selle peale, et oleme nüüd maailma parimad, vaid mu silme eest jooksis läbi pilt sellest, kui palju vaeva olen näinud. Et kõik need hommikud, õhtud, ja luhta läinud trennid jooksid silme eest läbi ja mõtlesin, et nüüd ma tean, milleks seda kõike vaja oli! Et saada oma medal kätte. See oli nagu tasu kõige selle eest. Teised inimesed saavad palka, meie palk on need medalid.

Kas sa oled endale karjääri jooksul ka eesmärged seadnud?

Mingeid selliseid suuri eesmärged, nagu kõik näivad arvavat, ma ilmselt seadnud ei ole. Aga mul on olnud kogu aeg väikesed eesmärgid. Alates sellest ajast, kui ma olin noor.

Siis oli palju väikseid asju, mis mind vehklemise juures hoidsid. Ema oli ka kaval. Kui ma näiteks jõudsin võistlustel kaheksa hulka, siis premeeris ta mind näiteks viiest kroonist kuni kahekümne viieni välja. Kui tahtsin endale mingit asja saada, siis vaatasin, kui palju see maksab ja mis võistlused mul ees on. Ja arvutasin, et pean võitma selle ja selle võistluse, siis saaksin emalt nii palju raha kätte, et saaksin endale selle asja osta. Ja see töötas. Meil ei olnud kunagi lapsena nii, et kõik oli olemas. Ema tegi meile selgeks, et kui sa midagi tahad, siis pead selleks vaeva nägema.

Olin ehk viieteistaastane, kui tahtsin endale nabarõngast saada. Tollal ei peetud seda just kõige sobilikumaks ehteks. Aga ma ikkagi tahtsin seda nii väga saada. Ma olin sellest emale juba kaua unnanud ja ta ütles ühe täiskasvanute võistluse kohta, et kui ma selle võistluse võidan, siis saan. Muidugi oli ta kindel, et ma seda elu sees ei võida. Aga ma läksin nendele võistlustele ja mul oli täiesti ükskõik, kes seal minu vastased on, ma ei näinud mitte midagi muud peale nabarõnga. Ja ma võitlesin finaalmatšis iga torke pärast ja kui ma võitsin, siis ma ei mõelnud võidule, vaid sellele, et jess, ma saan endale nabarõnga!

Kui ma koju läksin ja emale ütlesin, et ma võitsin, siis ta ei uskunud mind.

Internetti siis polnud ja ta ootas teisipäevase lehe ära, et näeks must-valgel, et ma võitsin.

Kas oled eesmärgiks seadnud ka tiitleid?

Kui ma endale eesmäärke seadma hakkasin, siis alguses olid need väikesed. Mingil hetkel seadsin eesmärgiks, et tahaksin saada selle või teise meistritiitli. Järgmiseks otsustasin, et ma ei lõpeta sportimist enne ära, kui saan ühe tiitlivõistluste medali. See tuli, aga ma ikkagi ei lõpetanud. Siis hakkas medaleid rohkem tulema ja mõtlesin, et ma ei ole mingi sportlane, kui mul ei ole tiitlivõistluste individuaalseid medaleid. Nüüd tuli ka see ja ma ikka veel ei lõpetanud ära. Nii et ma ei tea, millise eesmärgi täitmine paneks mind sportimist lõpetama. Ma arvan, et see ei olegi kinni medalites või et ma tahaksin kuulus olla. Seda ma ei taha.

Milline vehkleja sa oled?

Ma arvan, et see õige *beast* (loom, ing. k) tuleb välja alles siis, kui ma maski pähe panen. Need on nagu kaks täiesti erinevat inimest. Mul jookseb isa poolt sisse ka vene verd ja minu temperament lööb just sportimisel välja.

Kas temperamentsus tähendab sinu jaoks ka ebastabiilsust või ülimat emotsionaalsust?

Ei, kontrollimatu ma ei ole, ma ei hakkaks relva või maski loopima. Oma varustust ei ole ma elu seeski loopinud, sest olen kogu aeg pidanud oma asjade pärast võitlema ja mul ei tuleks kunagi pähe, et nüüd ma hakkas seda lõhkuma. Vahel ma kaotan kontrolli küll, aga mitte enesevalitsust. Ka kaotades on võimalik jääda väarikaks.

Milles oled vehklejana tugev?

Ma arvan, et seda peab treeneri käest küsima. Võib-olla olen füüsiliselt tugev.

Aga mida sa konkurentide juures hindad?

Ma olen mõelnud, et ma ei taha olla kellegi moodi. Minu meelest võib siis iseene ära kaotada. Eelistaksin olla pigem mina ise.

Kas on mõni vastane, kellega sa satud ikka ja jälle kokku ja siis kord võidab tema, kord sina ja siis jälle...?

Irina Embrichiga on olnud tihti nii, et vaatame tabelit ja näeme, et läheme jälle kokku. Kumbki ei oska selle peale muud teha, kui naerda. Alguses võitis tema rohkem, aga siis tekkis *fifty-fifty* olukord. Aga ikka on nii, et kui temal on parem päev, siis võidab tema, kui minul on parem päev, siis mina. Vahel juhtub ka nii, et minul on parem päev, aga võidab ikka tema. Ei oska seda valemit lahti kirjutada, see pole võimalik.

Sa ütlesid, et oled füüsiliselt tugev. Aga kuidas on vaimse poolega?

On olnud aegu, kus vaimset poolt polnud ollagi. Vaimses mõttes pidin ikka põhjast läbi käima, et saada nii tugevaks, kui ma praegu olen. See vahepealne kümme aastat ilmselt oligi eneseotsingute aeg. Et aru saada, mis on minu eesmärk spordis, mida pean tegema, et paremaks saada.

Mis seisus sa praegu oled?

Praegu on seis selline, et inimesed võivad minu ümber teha, mis nad tahavad, mina teen ikka seda, mida mina õigeks arvan. Minu poolest võivad kõik minu ümber karjuda, söimata ja üksteist loopida, võib-olla natuke ka minu pihta. Võib-

olla isegi valusalt minu pihta, aga pühin selle tolmu maha, lükkan selja sirgu ja lähen lihtsalt minema. Minu meelest pole vahet, mida teed, peaasi et sa seda armastaksid.

Oled sa mõelnud ka vehklemisest loobumisele?

Ja. Aga olen suutnud loobuda mõneks päevaks. Reedel nutan, laupäeval haletsen ennast, pühapäeval olen vihane ja esmaspäeval mõtlen, et ei, ma lähen uuesti trenni!

Mis sind siis tagasi toob?

Ma ei tea. Eks ikka see spordiarmastus.

Milline on su senise vehklemisloo säravaim hetk?

Kõik ootavad, et ma ütlen – see oli siis, kui võitsime maailmameistri tiitli, aga ma ei ütle seda. Minu jaoks oli kõige emotsionaalsem ja suurima takistuse ületamine siis, kui saime 2012. aasta Euroopa meistrivõistlustel kolmanda koha. See juhtus Itaalias, Legnanos. Minu jaoks tähendab kõige emotsionaalsem hetk seda, et ma ei saanud pärast seda mitu ööd magada. Pulss hakkab tõusma juba pelgalt selle peale, et ma sellele võistlusele tagasi mõtlen. Ja kui ma veel natuke rohkem mõtlen, siis lähevad mul isegi silmad märjaks. Jah. Ja nüüd kuivatame pisaraid (kuivatab pisarat).

See oli minu esimene tiitlivõistluste medal ja see oli üks minu eesmärke siis, kui ma mõtlesin, et ma ei taha oma sportlaskarjääri ühegi tiitlivõistluste medalita lõpetada.

See oli megaraske võistlus. Mäletan, et oli palav, õhku polnud. Olin väsinud, higine, energiat polnud ka üldse. Aga see võistkond oli meil kuidagi selline, et oi, tüdrukud! Võtame ennast kokku, meil on võimalik see koht saada, teeme ära! Ja vastane oli Ukraina. Ent kuidas me üldse suudaksime Ukrainat võita!?

Aga võitsime! Pärast seda ei maganud ma vist kaks ööd normaalselt. Ja praegu ka, kui ma sellest räägin, tekitab see minus selliseid emotsioone... Kuigi nii kaua aega on möödas.

Mida sa sellest matšist veel mäletad?

Mäletan seda, et tahtsime seda medalit, kas või nui neljaks. Kõik rääkis selle poolt, et me pigem ei saa, Ukraina oli sellel hetkel meist tugevam. Aga ma ei tundnud hetkekski, et äkki me ei saa. Pigem oli, et võitleme! Teeme kõik selleks, et saaks!

Rahvas oli hästi lähedal. Ma mäletan vastaseid ja seda, et kui ma rajal olin, siis mu mõttes oli ainult see: "Ära anna ühtegi torget ära, ära anna ühtegi torget ära! Kui ta tahab mingit torget teha, siis võidelgu!"

Olukord oligi hästi pingeline kuni lõpuni, ma ei suutnud seda vaadata. Aga kui lõpuks oli asi selge, siis hüppasime sealt kõik püsti ja jooksisime üksteise juurde kokku!

Ma arvan, et just selliste emotsioonide pärast ei ole võimalik spordist loobuda. Midagi sellist ei ole võimalik osta mitte mingi raha eest. No ei ole. Ei miljoni, kahe, terve maailma raha eest ei saa sellist emotsiooni osta.

Milline on sinu järgmine EMI kolmas koht? Milline on see järgmine suur eesmärk, mille poole püüded?

Mul on hea meel, et olen nüüd vaba. Ma ei pea enam paaniliselt millegi järele püüdlema. Kõik, mis tuleb, ongi juba boonus. Ma olen natuke nõiausku ja kardan oma plaanide väljaütlemisega neid ära sõnuda.

Üks nimekiri selle kohta, mida tahan elus ära teha, mul oli. Kusjuures pean selle nüüd uuesti koostama, sest hiljuti sai sealt kõik tehtud - tõmbasin maha viimase punkti. Selles listis ei ole enam ühtegi asja ja see hirmutab mind natuke. Sest teist korda sellist nimekirja koostada on palju raskem. Juba esimesel korral oli raske, aga kui kogu see list on nüüd maha kriipsutatud, kõik on tehtud, siis tuleb ju taset tõsta. Järelikult olid liiga lihtsad ülesanded.

Mille sa viimasena maha tõmbasid?

Viimane asi, mille maha tõmbasin, oli viimasena ka kirja pandud, sest ma uskusin sellesse kõige vähem. Ja see oli, et ma saan võistlustelt individuaalse medali. Nüüd pean ma uue listi tegema.

Sellise nimekirja võiksid koostada ka need, kes pole sportlased.

See on väga hea asi. Ma soovitaksin hakata sellist nimekirja koostama juba varajases nooruses. See annab elule hea suuna.

Minu nimekirjas oli täiesti totraid, aga ka lihtsaid, inimlikke asju. Seal võiksidki olla sellised asjad, *à la* kuu aja pärast tahan osta endale diivani. Ja kuidagi hakkadki selles suunas tegutsema.

Kui treeneritest rääkida, siis mida sinu treener sulle annab?

Minu treener süstib minusse nii suurt usku, et ma olen võimeline tegema ükskõik mida. Ja isegi siis, kui ma teen midagi valesti, suudab ta minusse poetada niisuguse usu, et ma teen asjad ikkagi õigesti ära. Kui keegi teine usub minusse, siis paneb see mind ennast ka endasse rohkem uskuma.

Minu jaoks on hästi oluline see, et treener oleks seemiselt rahulik. Kui ma ise olen vahel paanikas, et mis ma nüüd teen, mis ma teen! – siis keeran korraks treeneri poole, näen, et ta on megarahulik ja mõtlen: “Kuusk, mida sa siin enam tõmbled? Treener on jumala *chill*, *chilli* ka!” Ja vahel on see täiesti lootusetu seis minu kasuks pööranud. Et mul õnnestus kuidagi see paanikahoog maha tõmmata.

Kui midagi öelda noortele, siis kõik treenerid tahavad teile head. Ükskõik kui halvad või kurjad nad teile ei tundu, siis lõppkokkuvõttes tahavad nad teile head. See käib spordi kohta laiemalt.

Ma olen märganud, et täna tulevad noored trenni, telefonid käes ja istuvad nurgas. Ja treener peab hõikama, et hakake midagi tegema. Meil oli pigem nii, et treener pidi hõikama, et ärge jookske ringi, olge korraks paigal ka. Kõik oli täiesti risti vastupidi. Ma vaatan praegust olukorda ja imestan ning vahel on sellepärast kurb olla.

Kas sa treeneriameti peale oled mõelnud?

Ma ei tea. Ma arvan, et oleksin väga kuri treener. Ma ei ole kunagi aru saanud sellest põhimõttest – või noh, nüüd juba pigem üritan sellest rohkem aru saada – et tähtis pole võit, vaid on osavõtt. Ma ei saa sellest niisama osavõtmisest või platsi peal tõllerdamisest aru. Minu meelest on nii, et kui sa juba platsile lähed, siis sa lähed sinna endast maksimumi andma. Ja isegi kui sa viimaseks jääd, on tähtis, et oled endast maksimumi andnud. Sest võit ei tähenda alati esimest

kohta, teinekord on isegi see viimane koht võit. Mitte see, et ma seal niisama töllerdan, vahet pole, mis koha saan.

Kui sa oleksid täna kuueaastane siinsamas Läänemaal, Haapsalus, ja peaksid uuesti valima, mis trenni sa lähleksid?

Ikka lähaksin vehklema. Ja ma tean, et nüüd tuleb see jutt, et seal ei teeni ju üldse raha ja kõik muu, aga raha ei ole see, mille eest saaks seda ühte emotsiooni, millest me juba rääkisime.